

Diálogos

Diálogos Ungdom er nu optaget i foreningen - velkommen og tak for indsatsen

Nyhedsbrev

Efterår 2009 10. årgang nr. 2

Karamoja skal videre
Vi ansøger om penge til arbejdet i Uganda.
Side 6

Volontør i Nepal

En ung mand skriver om sit livs oplevelse.
Side 3

Ikke en dum turist
Ung dansker føler sig som en del af sin nepalesiske familie.
Side 5

Klimabundmøde
Diálogos fortalte om interkulturel medicin på usædvanligt møde.
Side 2

Ønsker at hjælpe

Dipak vil skabe forandring i Nepal.
Side 4

Vigtig meddelelse

Generalforsamling er sat til den 7. marts 2010. Sæt datoen af allerede nu. Meld dig ind og få indflydelse. Læs mere i næste Diálogos Nyt.

Diálogos projekt er nu globalt

Af Dan Larsen

Materialer og viden udviklet i Diálogos' bolivianske projekt Plagbol, der beskæftiger sig med fornuftig brug af sprøjtegift i landbruget, får nu international opmærksomhed gennem FNs Verdenssundhedsorganisation, WHO.

- Det er især vores undervisningsmaterialer og strategier for uddannelse af bønder og sundhedspersonaler, der skabte interesse på en konference om arbejdsmiljø i Cape Town, fortæller overlæge og næstformand i Diálogos, Erik Jørs, Arbejdsmedicinsk klinik ved Odense Universitetshospital.

- Plagbol har også meget gode resultater med at samarbejde med offentlige myndigheder og civilsamfundet i Bolivia, og repræsentanter for WHO inviterede til yderligere diskussion. Vores evne til at påvirke udviklingen på alle niveauer vakte opmærksomhed.

Normalt relaterer WHO ikke til en NGO, fordi kun etablerede forskningsinstitutioner som universiteter kan deltage i det komplicerede arbejde. I tilfældet med Diálogos og Plagbol er

forholdene dog anderledes. Her samarbejdes aktivt med repræsentanter for både Odense Universitetshospital, Dansk Selskab for Arbejdsmedicin, Landbohøjskolen i København og Syddansk Universitet. Koordineret af Arbejdsmedicinsk klinik er de nu i samarbejde med WHO.

Lille projekt - stor indflydelse

- Det interessante er, at via Danida-financiering af Plagbol er vi blevet inviteret til at blive en såkaldt "collaborating partner" med WHO og deltager således med vor viden i at definere best practices inden for pesticider og sundhed (integrated pest management). Vi bidrager med vores bolivianske undervisningsmidler, der vil blive distribueret globalt via WHO.

- Der udarbejdes også globale planer for 2012 og 2016 inden for pest management. I samarbejde med Arbejdsmedicinsk Institut i Odense er vi også med til at definere globale diagnoseregler for arbejdsbetingede lidelser.

Erik Jørs forklarer, at materialerne vil blive oversat til engelsk, swahili og lokale sprog, hvis en ansøgning om et lignende projekt i Ugandas Karamoja-region bliver godkendt af Projekttrådgivningen. Den er positivt modtaget.

Det er ikke kun den danske arm af Plagbol, der nyder godt af arbejdet udført i Bolivia. Det oprindelige projekt har ført til oprettelsen af en boliviansk NGO (Fundación Plagbol) med Diálogos' projektpartnere som iværksættere. Denne NGO er nu blevet udpeget af WHO som "focal point" for pesticider i Bolivia - en slags dokumentationscenter.

- Jeg kender ikke til mange andre danske NGO'er, der har fået mulighed for at påvirke international sundhed, udtaler Erik Jørs og tilføjer et "om alt går som planlagt".

- Vores erfaringer fra Bolivia vil også komme til gavn i forbindelse med en konference i Tirana, hvor flere Middelhavslande skal studere modernisering af landbrug - vel at mærke uden at misbruge pesticider. Her er jeg pga. erfaringerne fra Plagbol i det ledende organ for sammensætningen af konferencens videnskabelige del.

Erik Jørs lægger ikke skjul på, at det har været lidt svært for en lille NGO som Diálogos at få forståelse blandt donorer for de vidtrækkende ambitioner for arbejdet. Han føler sig dog nogenlunde sikker på, at få bevilget en fase 3 for Plagbol i 2010.

GLOBAL OG LOKAL

Foreningen har gode og store nyheder. Der er mange former for græsrodder, og Diálogos er blandt dem på forskellige måder. Den forløbne periode viser det tydeligt.

Efter i mange år at have drømt om en ungdomsgruppe i foreningen er den nu en realitet. Aktive unge, som vi har støttet med midler, udgør nu en selvstændig gruppe i foreningen. Grundlægger Nikoline Høgsgaard er medlem af bestyrelsen.

Ungdomsarbejdet er vigtigt for os, og vi glæder os over, at også danske græsrodder kan se mulighederne i Diálogos. Læs blot de to beretninger her i nyhedsbrevet. Ingen kan være i tvivl om værdien af volontørindsatsen i Ungdomsgruppen.

Som det fremgår her på siden nød vores arbejde respekt blandt græsrodderne ved Klimabundmødet. På forsiden kan du læse, hvor meget vi får ud af græsrodsarbejdet i Bolivia.

Diálogos er velsignet med fantastiske partnere - både i projektlandene og her i Danmark, hvor en perlerække af fine institutter og organisationer arbejder med os.

Vi har aldrig formuleret international indflydelse som et strategisk mål for vores projekter, men selv en geografisk begrænset indsats kan altså få global effekt. Verdens Sundheds Organisation, WHO, har fået øje på os og har inviteret vor viden med ombord.

Marie Brasholt, formand

KOLOFON:

**Diálogos Nyt udgives af:
U-landsforeningen**

Diálogos

**Redaktion
Dan Larsen
Ansvarlig over for presselov
Marie Brasholt**

**Adresse:
c/o Lene Brynk Jensen
Provstegade 10, 1-5
5000 Odense C**

**Tel: 2092 7502
sekretariat@Dialogos.dk**

ISSN 1602-2254

Hvor græsrodderne mødtes

Af Dan Larsen

Den 17. december var Diálogos' næstformand, overlæge Erik Jørs, inviteret til Klimabundmøde for at fortælle om foreningens arbejde med interkulturel medicin, pesticider, sundhed og miljø i Bolivia, Nepal og Uganda. Programmet beskrev emnet som "den eneste løsning for at forbedre oprindelige folks sundhedstilstand i mange af verdens fjerneste egne". Det blev ikke noget helt almindeligt foredrag.

- Dagen startede med bål og en tak til vore brødre og søstre, alle planter og dyr, bjergene og floderne, stjernerne og solen som også er vores familie og gir os liv, en tak til den store magt der ligger bag alt liv, fortæller han.

KLIMABUNDMØDE

WINDOWS OF HOPE

CHRISTIANIA OG VARTOV 5. - 18. DECEMBER 2009

Mødeleder var sortefodsindianeren Medicine Story. Livets cirkel blev dannet i cirkusteltet og talestokken gik rundt.

- Jeg indså hurtigt, at dette ikke var en normal konference med lysbilleder, power point mv. så min computer, memory stick og lysshow blev i tasken, mens jeg messende fortalte om sammenhængen mellem 'Intercultural Medicine, Integrated Pest Management og CO2' - og forsamlingen svarede 'HOO'.

- Det var interessant at blive mødt af det lavpraktiske - talestokken går rundt, og man fortæller, hvad man har at dele med de andre - meget smukt. Det er vel egentlig også det, det handler om med CO2 - sætte sig i en rundkreds og være lydhør over for andre erfaringer i stedet for at knalde løs med al sin viden. Det var meget "caring", entusiastisk og græsrodsagtigt.

Pludselig rejste en pige sig: "The doctor looks tired, no wonder with all the things he is trying to make come through on his long voyages. Lets form a circle around him and give him some of our energy and spirit from our heart".

Og pludselig var jeg omringet af folk 'from all over', der mediterede over mig - forunderligt og rørende - og de har ret. Klimaoprøret skal fødes og gennemføres af græsrodderne, især set i lyset af det vist meget magre resultat, der blev opnået på Klimatopmødet COP15.

Man bliver rørt, og hun lands er vi så bare at lukke øjnene og gennemstrømme af Noget af den samme Bolivia i forbindelse med

- Jeg er jo et hvidkitlet respekt for det, som er du tromler den, når du med etniske minoriteter. Uganda er at planlægge planterne, de bruger. Jeg skadelige. Hvis de oven i virker det måske tro på helbredelse har overlæge Erik Jørs og danskere bruger er vi ikke så forskellige?

troede på det. Her til materialistiske. Jeg valgte lade mig kraften og deres følelser. spiritualitet møder vi i helbredelsesritualer.

menneske men med deres virkelighed. Hvis ikke ret meget længere Mit job i Bolivia og og interessere mig for finder ud af, om de er kommer lidt ritualer på et åndeligt plan ... ens også en rolle, siger tilføjer, at 60 procent af plantemedicin, så måske

- Til sidst omfavnedes pigen mig og sagde, at jeg skal passe på mig selv ... og hun spurgte, om jeg havde hvide pletter på tungen. Men det havde jeg nu ikke - jeg checkede selvfølgelig bagefter.

"Det er utroligt, hvor meget det gør ved én"

Stemningsessay fra en volontør

Af Peter Aagaard Sørensen

Det er utroligt, hvor meget det gør ved én. Det er utroligt, hvor meget det egentligt betyder. Selvom man ikke lægger mærke til det selv, så vokser man helt uvirkeligt meget. Det er muligvis, fordi Danmark er en så næsten ubetydelig lille del af verden, at man har svært ved at forstå, hvor meget der er udenom.

Den familie der bor på Slisha-børnehjemmet, som jeg har besøgt i sølle 5 måneder, har betydet helt utroligt meget for mig. Jeg vil naturligvis også gerne tro, at jeg har betydet en hel masse for dem, men det kan umuligt være mere, end de har betydet for mig. Jeg troede naturligvis, at jeg skulle ned og hjælpe demovre på den anden side af denne jordklump, vi kalder hjem, og jeg troede naturligvis, at det var mig, der skulle vise, hvor stor indflydelse jeg havde på dem. Jeg kunne på ingen måde være forberedt på den kæmpemæssige indflydelse, de havde og stadig har på mig.

Jeg tænker tit tilbage på alle børnene og mor og far, og når jeg gør det, prøver jeg at lægge min mentale tilstand til rette, så jeg kan huske præcis, hvordan det var. Hvordan det var at gå ned ad gaden til Kopan, forbi grønthandlerne der sidder i deres små skure, lyden af mini-busser der kører rundt, og deres chauffører der råber stednavne ud af vinduet. Jeg mindes lugten af Kathmandu og følelsen af den krakelerede asfalt under mine sko for slet ikke at tale om den mærkelige varme, der er i maj lige før monsunen. I mit mentale billede bevæger jeg mig hen til den sorte og meget nepalesiske port, der garderer Slisha-børnehjemmet bagved. Jeg husker følelsen af at dreje håndtaget, åbne den 20 cm for lave dør og halv-kravle igennem for at se alle børnene, der kommer løbende imod mig.

Man kan ikke beskrive, hvilken indflydelse sådan nogle børn har på én, end ikke til nogen der har prøvet det samme. Det kan ikke

Deltag i Diálogos Ungdoms
online netværk
<http://Dialogosungdom.ning.com/>

beskrives, kun opleves. Jeg kan beskrive alle mine sansemæssige in-put, mens jeg sidder på gulvet og spiser Dhalbhat med ungerne, hvordan man skal skynde sig at spise det, der er tættest på døren, før det bliver koldt, og hvordan Arabinda altid får ris udover hele hånden. Hvordan Kiran og Binod, de store drenge, hjælper til og er ansvarlige. Jeg kunne også beskrive hvordan Sagun og Deepak opfører sig, når de kommer hjem fra skole, eller hvordan Far altid virker så stilfærdig, når han sidder i havestolen foran porten og venter på at komme hjem, men den indflydelse, det har haft på mig, kan ikke beskrives.

Det er dér, det betyder noget. Jeg har fået en lille smule af det hele med hjem. Det som ingen kan tage fra mig, det jeg aldrig vil glemme og alle tankerne og alle tankerne. Det er en følelse af at være til. Ikke bare komme om morgenen og gå hjem om aftenen, ikke bare noget man gjorde. Det var noget jeg var! noget jeg stadigvæk ér! Det var en lille flamme, der begyndte at brænde, da jeg kom, og som ikke slukkede, da jeg vinkede farvel den sidste gang, og som stadig brænder, og får

mig til at længes ud for at møde nye mennesker, nye fantastiske, uforglemmelige og utrolige mennesker.

Diálogos Ungdom er startet af aktive medlemmer, som brænder for at videregive volontøroplevelsen til andre unge. Gruppen blev i november optaget i foreningen som en fuldgyldig enhed. Fortæl andre om projektet!

Den flamme som jeg håber, jeg har fået brændt lidt ned i dette lille stykke tekst, som jeg håber I læser og husker tilbage til hvad I selv fik med den første gang I tog ud i verden for at give, men i stedet fik mere end man kunne turde håbe på.

Projektleder trodser tendensen og bliver hjemme i Nepal

De fleste nepalesiske mænd har travlt med at forlade deres hjemland for at søge lykken (og pengene) især i Mellemøsten. Diálogos' projektleder, 31årige Dipak Rajbhandary, har ikke planer om at rejse nogen steder. Han vil hellere skabe udvikling hjemme i Solu Khumbu.

Af Lise Hermann

I foråret var Dipak Rajbhandary, projektleder i Diálogos projekt i Solu Khumbu, på kursus i Danmark med støtte fra Danida. Han deltog i engelskkursus, kursus i udvikling af lokalsamfund og ledelse og workshops i video og radio. Især engelskundervisningen er han glad for, og det betyder blandt andet, at jeg kan sidde og tale med ham uden tolk. Engelsk er vigtigt for kommunikationen med Diálogos, for at skrive projektrapporter og for den generelle koordinering af projektet. Det praktiske arbejde med undervisningen i Danmark lærte ham desuden meget om mødekultur, og om for eksempel at tage notater fra møder.

Turen til Danmark var Dipaks første rejse uden for Nepal og en kæmpe oplevelse for den 31årige nepaleser, der har boet hele sit liv hjemme hos forældrene i landsbyen Dorphu i Solu Khumbu. Han var især imponeret over infrastrukturen i Danmark. Det er noget helt særligt at køre med tog og metro, når nu man er vant til, at al transport foregår på gåben i Solu Khumbu. Og så nød Dipak den rene luft i København modsat forurenede Kathmandu.

- Jeg er så taknemmelig for at jeg kunne komme til Danmark, siger Dipak Rajbhandary.

Selvtiliden har også fået et ordentligt ryk opad af turen nordpå. Af at blive bedre til engelsk og af at

få øjnene op for andre kulturer, andre måder at leve og tænke på, fortæller Dipak. Rejsen har også været en øjenåbner i forhold til kønsroller; Når man for første gang rejser væk fra ens eget land bliver man opmærksom på, at ikke alting behøver at være ligesom i Nepal.

- Her arbejder kvinderne rigtig hårdt i hjemmet. Men sådan behøver det ikke at være. Jeg har lært, at manden godt kan lave noget arbejde i hjemmet og at kvinden også godt kan arbejde uden for hjemmet, fortæller Dipak Rajbhandary.

Dipak er gift og har en datter på to et halvt år. Familien bor sammen med hans forældre og hans tre mindre søskende. Familien har en ko og en ged, som moren passer. Dipak er egentlig uddannet som skolelærer, men han kan meget bedre lide at arbejde med projekter:

- Nu gør jeg ikke kun en forskel for nogle enkelte elever, men for mange mennesker – ja for hele samfundet her i Solu Khumbu, siger Dipak Rajbhandary.

Hans arbejde i projektet, som Diálogos støtter, består for eksempel af at uddanne de såkaldte supervisere, som tager rundt i projektområdet og sætter klasser i gang for kvinder, der vil lære at læse og skrive. Nogle gange tager han også en tjans på radiostationen Solu FM, som sendes i æteren som en del af projektet. Og så forsøger han

at holde styr på trådene i projektet og koordinere de forskellige aktiviteter.

Dipak har været engageret i Young Star Club siden 1985, i første omgang for at dyrke sin interesse og sit talent for volleyball og andre sportsgrene. Han har arbejdet for Diálogos' projekt i syv år – først var han selv supervisor i kvinde-klasserne og siden er han blevet projektleder.

Desværre er det de seneste år blevet sværere og sværere at samle nok mænd til et volleyball-hold, da de fleste forlader Solu Khumbu for at søge lykken i udlandet. Og det er brandærgeligt, synes Dipak:

- Vi har brug for, at folk bliver her i området i stedet for, at alle bare rejser. Når folk rejser, forbedrer de deres egen situation, men ikke samfundets. Jeg er socialarbejder, og det er grunden til, at jeg bliver her i Nepal. Vi kan ikke bruge det til noget, at en enkelt person får det bedre. Alle bør have ens forhold, og vi bør arbejde for at forbedre forholdene for alle i stedet for bare for os selv, siger Dipak med bestemte men venlige øjne.

Meld dig ind i Diálogos via www.Dialogos.dk

Jeg føler mig som en del af familien

Min nepalhistorie starter en råkold eftermiddag i januar, og kommer til at slutte en råkold eftermiddag i december, skriver volontør Naja Marie Nord

Da jeg først besluttede, at jeg skulle til Nepal og arbejde som volontør gik jeg i 3.g på Aarhus Katedralskole, boede sammen med min mor i en lille by syd for Århus, og havde bestemt ikke tænkt mig, at jeg skulle ud at rejse

efter gymnasiet. Jeg skulle tværtimod bare arbejde, lave en masse foreningsarbejde i rollespilmiljøet, hvor jeg har været aktiv i flere år og Ungdommens Røde Kors, hvor jeg havde tænkt mig at lægge nogle frivillige kræfter. Derefter skulle jeg starte på Københavns Universitet og læse antropologi.

Mine planer blev imidlertid ændret, da jeg faldt over en lille organisation som søgte volontører til at arbejde på et børnehjem i Nepal, for pludselig stod jeg med en flybillet i hånden. Jeg havde forventet, at Nepal ville byde på masser af frivilligt arbejde, men også masser af fest og farver. Jeg havde bestemt ikke forventet, at en

stor del af min tid i Nepal ville blive brugt på at læse tykke bøger og hygge med den nepalesiske familie, jeg er endt med at bo hos. Men sådan blev det.

Jeg og en anden dansk volontør, som tog afsted før mig og var sammen med mig her i Nepal i knap to måneder, kom til at arbejde på en lille tibetansk skole i den buddhistiske bydel Boudha. Skolens elever er voksne, hovedsageligt tibetanere, men også en del buddhistiske nepalesere. De fleste af dem har aldrig, eller i hvert fald kun i meget begrænset omfang, gået i skole. Eleverne er mellem 17 og 45 år gamle, majoriteten er kvinder, og deres livshistorier er vidt forskellige. Nogle kan berette om forfærdelige forsøg på at flygte fra kineserne i Tibet, og andre har altid levet en nogenlunde tryk hverdag i Kathmandu.

Skolen har de sidste tre måneder dannet en væsentlig

ramme om min nepalesiske hverdag, på trods af at jeg kun underviser i engelsk 2-3 timer om dagen. Jeg står således op før solen, og klokken 6.45 går jeg de cirka 25 minutter fra Kapan, hvor jeg bor, til Boudha. Undervisningen begynder klokken 7.30.

Da jeg begyndte på skolen havde jeg ikke rigtig nogen idé om, hvordan jeg skulle gribe undervisningen an, for jeg har ikke nogen som helst undervisnings erfaring hjemmefra. Jeg var imidlertid så heldig at kunne følge den anden danske volontør, Fies, undervisning det første stykke tid, så jeg havde en idé om, hvad man kunne gøre. Det, der er vigtigt for eleverne på skolen, er ikke, at de kan skrive et grammatisk fejlfrit engelsk, men snarere at de kan føre en samtale, fortælle om deres hverdag, og forstå hvad deres

samtalepartner siger. Derfor har vi danske volontører brugt rigtig mange undervisningstimer på at få eleverne til at fortælle om deres liv, historie og hverdag, for så samtidig at give dem nogle grammatiske værktøjer til at gøre dette.

Jeg har nu arbejdet på skolen i cirka tre måneder, hvor jeg har undervist den samme klasse hver dag, om end med en smule udskiftning i rækkerne. Arbejdet har bestemt givet mening for mig, da jeg sagtens kan mærke, at eleverne er langt dygtigere til engelsk nu, end

de var da jeg kom. Skolen har dog også været årsag til voldsom frustration, særligt fordi jeg ikke har kunnet få mere end 2-3 timers undervisning om dagen, og jeg har haft svært ved at finde noget meningsfuldt at bruge resten af tiden på.

Jeg har altså været nødt til at finde en måde at underholde mig selv på, hvilket kun til en vis grad er lykkedes. Mange timer er blevet brugt på halvdårlige bøger og på at læse danske nyheder på internettet. Meget tid er naturligvis også gået med gaveshopping og med at se nogle af de mange turistattraktioner, Nepal byder på.

Den mest meningsfulde tid, jeg har bedrevet, er dog al den tid jeg har brugt med den nepalesiske familie, jeg bor hos. Jeg har, de godt to måneder jeg har boet her, på intet tidspunkt bare følt mig som en dum turist, der bor i deres hus, men snarere som en del af familien. Hvad enten jeg har leget med den yngste, en 2årig pige, eller hjulpet de to ældste, en dreng og en pige på hhv. 13 og knap 14 med lektierne, har jeg følt mig som en del af deres familie. Familien er årsagen til at jeg virkelig føler, jeg er kommet tæt på Nepal. Jeg har levet med dem og taget del i deres daglige liv, både på godt og på ondt, og det tror jeg er den bedste måde at gøre det på, hvis man gerne vil ind under huden på et land og dets kultur.

Evaluering anbefaler:

Udvid Karamoja-projektet

Af Dan Larsen

Karamoja er et af de dårligst udviklede områder af Uganda. Hvad sundhed angår ligger brugen af sundhedsfaciliteter helt i bund - især blandt hyrdefolkene. KATHES er en græsrods NGO oprettet af sundheds- og antropologiuddannede lokale Karamojong, som ønsker at forbedre sundhedstilstanden for deres fæller. Diálogos er deres partner.

KATHES nyder godt af de erfaringer, som Diálogos har indhentet gennem mange års arbejde i Bolivia inden for interkulturel medicin. Målet er at forbedre (eller etablere) et samarbejde mellem det primære sundhedsvæsen og de traditionelle behandlere, således at befolkningen får bedre hjælp gennem begge sundhedssystemer.

Diálogos' opgave har været at videregive viden og erfaring, støtte opbygningen af organisationen og monitorere arbejdet. Det har fungeret som et pilotprojekt støttet af projektrådgivningen.

Sundhedsarbejdet har mange facetter på Ugandas savanne, hvor bander af svært bevæbnede kvægtyve huserer. KATHES har oprettet kvindegrupper, hvor medlemmerne bliver uddannet i grundlæggende sundhed, hygiejne og ernæring. Sideløbende lærer de om deres demokratiske rettigheder med

henblik på at hjælpe befolkningen til at sikre deres egen sikkerhed og fred omkring sig.

Evaluering gennemført

I oktober blev pilotprojektet evalueret og konklusionen er, at KATHES har drevet et effektivt og velorganiseret projekt. Fra både officiel side og fra græsrodderne udtrykkes tilfredshed. Der er nu etableret samarbejde mellem de traditionelle helbredere (og fødselshjælpere) og sundhedspersonale på klinikkerne.

Resultater er efter pilotfasen på to år synlige. Effekten af kvindegrupperne har været, at medlemmerne mødes, og der spores en ændret adfærd inden for hygiejne og ernæring. De traditionelle behandlere har på demokratisk vis valgt lokale ledere og er begyndt at holde møder og udveksle erfaringer. Evalueringen konkluderer, at dette arbejde har været med til at øge stabiliteten lokalt.

**Karamoja-projektet udløber 31/3/2010.
Diálogos søger om forlængelse.**

Meld dig ind i foreningen via vores hjemmeside

Grupper i Diálogos

Bolivia/Plagbol: Per Gummer Andersen, Martin Silberschmidt, Flemming Lander, Erik Jørs, Jesper Bælum.

Bolivia/Cimes: Inger Westh Nielsen, Marie Brasholt, Lone Skriver, Tina Lund Hansen, Marianne Søborg Nielsen, Marie Rønde, Sofie Aage.

Bolivia/Medicina Intercultural: Alain Carretero, Birgit Morre, Jens Peter Bregnballe, Erik Jørs og Jesper Bernt Madsen.

Uganda/Karamoja: Inger Ahnfeldt-Møllerup, Peder Ahnfeldt-Møllerup, Marie Brasholt, Erik Jørs, Helene Probst, Ditte Lander, Anni Fjord, Hanne Sig Helms, Tóra Dahl.

Nepal/Young Star Club: Susanne Bramstrup, Nina Billenstein Schriver, Karin Seiding, Jens Erik Veirum, Torkil Dantzer, Janus Wejdling, Ib Schou.

Diálogos Ungdom: Nikoline Høgsgaard, Peter Aagaard Sørensen, Rikke Johnsen, Ida Lundø Madsen, Fie Svendsen, Nikolaj Søndergaard, Malene Tanderup.

Kommunikationsgruppen: Dan Larsen, Lise Hermann, Lotte Holmen, Christian Larsen, Jens Peter Bregnballe, Asger Petersen, Ib Schou, Birgitte Bjerregaard, Hanne Christensen, Patricia Jouglas, Janus Wejdling.

Bestyrelse:

Marie Brasholt — formand
Erik Jørs — næstformand
Susanne Bramstrup
Birger Larsen
Lotte Holmen
Anni Fjord — suppleant
Nikoline Høgsgaard — suppleant
Marie Rønde — ekstern kasserer

Kontor:

Diálogos
 c/o Lene Brynk Jensen
 Provstegade 10, 1-5
 5000 Odense C

2092 7502
 sekretariat@Dialogos.dk
 www.Dialogos.dk